

кичка покрай пѣтните стѣни на палата; позапирала се самъ—тамъ около царскитѣ стѣни и отъ врѣме на врѣме охкала жаловито. Царицата била много добра и милостива, за това заповѣдала на слугитѣ си да повикатъ бабичката въ палата да си отпочини и да ѝ приготвятъ обѣдъ да се нахрани. Бабичката се нахранила, отпочинѣла си и поискала да ѝ заведѣтъ при царицата, да ѝ види и да ѝ благодари за гдѣто ѝ нахранили така добрѣ. Царицатата слѣзла долу, въ голѣмия салонъ на палата, и заповѣдала да ѝ доведѣтъ бабичката.

Бабичката влѣзла при царицата, цѣлунѣла ѝ дрѣхата, благодарила за гостоприемството и, като се накарила да си отива казала:

— Вий сте много добри, хубава царице, та за това Богъ Ви е подарилъ съ такова щастие; азъ вѣрвамъ че у васъ се намира всичко, каквото пожелае човекъ.

— Наистина, отговорила Зорка, ний сме толкова щастливи, толкова благодарни отъ това, което Богъ ни е подарилъ, щото не желаемъ по вече отъ него нищо.

— А вий никога не сте ли чували, казала бабичката, която била лоша магесница—нѣщо за **говорящата птица, пойното дърво и златния шадарванъ**? Азъ вѣрвамъ, че вий нѣма да бѣдите напълно щастливи, ако не притежавате тѣзи три нѣща.

— Наистина, казала Зорка, азъ никогашъ не съмъ чувала за тѣзи нѣща. А отъ гдѣ можн човекъ да си ги достави?

— Вий може сами да ги намѣрите, ако излѣзните отъ желѣзните врата на вашия палатъ и трѣгните изъ широкиятъ пѣтъ, който води къмъ гората; като се отбиете малко на лѣво, трѣгнете право се къмъ онази гора; тамъ ще срѣцните единъ старъ човекъ, който ще ви покаже правиятъ пѣтъ. Но, азъ бързамъ . . .

Като казала тѣзи думи, бабичката тутакси се изгубила отъ стаята и царицата не можла да разбере какъдѣ се е дѣнала толкова на скоро. Това трѣбва да е нѣкой